

Jules Verne
The Secret
of William Storitz

Tajemství
Viléma Storitze

Jako anglicko-českou četbu
pro středně pokročilé studenty angličtiny upravila

Alena Kuzmová

Jules Verne

THE SECRET
OF WILLIAM STORITZ

TAJEMSTVÍ
VILÉMA STORITZE

Jako anglicko-českou četbu pro středně pokročilé studenty
angličtiny upravila
Alena Kuzmová

O SPISOVATELI

Jules Gabriel Verne (8. 2. 1828 – 24. 3. 1905) byl francouzský spisovatel dobrodružné literatury a jeden ze zakladatelů žánru vědeckofantastické literatury (science fiction). Jeho knihy jsou dodnes oblíbeny hlavně mezi mládeží.

Narodil se ve městě Nantes jako nejstarší z pěti dětí. Jeho otec byl právníkem a matka pocházela z nantské rodiny námořníků. Již jako žák byl Jules velmi nadaný a obdržel několik ocenění za zeměpis, latinu a řečtinu. Ve věku jedenácti roků se chtěl plavit jako plavčík na lodi do Indie, avšak jeho rodiče tomu zabránili. Otcí musel slíbit, že bude cestovat jen ve svých snech. Na jeho přání začal studovat práva v Paříži. Do Paříže přijel právě v době vrcholící únorové revoluce roku 1848. Během studií navštěvoval literární salóny a pustil se do psaní her a četby některých významných spisovatelů, jako byl Alexander Dumas a jeho syn či Victor Hugo, jenž měl velký vliv na jeho tvorbu. V této době Jules trpěl finančními problémy a často hladověl, což ovlivnilo negativně jeho zdraví. Přesto složil úspěšně právnické zkoušky a začal pracovat jako advokát.

Již v mládí se Jules pokoušel o literární činnost. Psal básně, písně, povídky a divadelní hry. Nadchl se také pro vědu a geografii a zaujal ho nový literární žánr – cestopis. V roce 1862 se seznámil s nakladatelem Pierrem-Julesem Hetzelem, který vydal jeho román Pět neděl v balóně. Měl tak obrovský úspěch, že nakladatel nabídl

Verneovi smlouvu na 20 let, v níž se Verne zavázal napsat 2 svazky ročně. Tato smlouva jej finančně zajistila a mohl se živit pouze psáním. Vydavatel vymyslel souhrnný název pro Verneovo dílo: Podivuhodné cesty.

Jules Verne hodně cestoval a zážitky z cest promítl i do svých románů. V jeho díle se také odráží všechny znalosti zeměpisné, geologické, fyzikální i astronomické, tak, jak je do té doby shromáždila věda. Všechny tyto poznatky dokázal Jules Verne barvitým a poutavým způsobem zpracovat do svých románů. Ve svých knihách předpověděl řadu technických a vědeckých objevů a vynálezů, například dálkové řízené lety balónem, skafandr, kosmické cesty, elektrický motor, tank, vrtulník a jiné. Za Verneova života obsahoval cyklus Podivuhodné cesty 54 titulů. Jeho syn Michel pak rozšířil cyklus ještě o dalších 8 knih, mezi něž náleží i titul Tajemství Viléma Storitze.

V roce 1888 byl Jules Verne zvolen radním města Amiens. Zde také zemřel ve věku 77 let.

PŘEDMLUVA

Tajemství Viléma Storitze patří mezi méně známá díla J. Verna. V tomto dobrodružném románu se autor obrací do světa fantastiky, ale stejně jako ve svých dalších slavných románech se zde staví za vědecký pokrok a rozumové vysvětlení všech záhad.

Kniha s názvem *The Secret of William Storitz* / Tajemství Viléma Storitze patří do zvláštní kategorie literatury *simplified reading*, neboť vznikla zjednodušením původního textu románu. Je napsána v anglicko-české podobě, aby posloužila středně pokročilým studentům anglického jazyka jako doplňkový studijní materiál. Na konci knihy v části *Glossary* najdete překlad obtížnějších výrazů a slovních spojení.

Milí čtenáři, věřím, že s novou knihou strávíte příjemné chvíle plné napětí a po jejím přečtení získáte cenný pocit osvěžených znalostí anglického jazyka.

Vaše
Alena Kuzmová

CHAPTER 1

“Come as soon as possible, dear Henry, I’m really looking forward to seeing you. The area here is wonderful, you won’t regret. Yours faithfully, Mark.” This was the end of the letter sent to me by my brother, Mark Vidal, from southern Hungary. And it were just those last lines of his letter which caused that I became a witness of such astonishing events that even the most audacious poets would not dare to write about them. But whether people will believe me or not, I cannot resist my desire to go through these astonishing events again in the story I am going to tell you.

In those days, my brother Mark was twenty-eight years old and he was already a successful portrait painter. We were joined through deep and sincere love, which was on my part nearly father’s love. I was eight years older than Mark. When our parents had died, I started to take care of his upbringing. Since he had an exceptional gift for painting, I wanted him to become a painter. He obeyed me and later he achieved a great success.

Mark intended to get married. After a few weeks spent in Pest, where he had painted a number of successful portraits, he left by ship for Ragz. There he started visiting a hospitable house of doctor Roderich, one of the most prominent Hungarian doctors. All people in Ragz appreciated him because he had never refused to help even the poorest patients. He lived together with his wife, his son, captain

Haralan, and his daughter Myra. Mark and Myra soon took a fancy to each other. I knew Myra from my brother's keen letters and I wished to meet her. Mark longed for the moment when he would introduce her to me and he kept repeating that his fiancée could hardly wait for meeting me. He wrote me that as soon as I arrived, he would set the day for the wedding.

They did not have to persuade me long. I also wanted to make friends with Myra before she became my sister in law. Moreover I was looking forward to seeing this part of Hungary. After all this country had an important role in the history of Central Europe. I decided to go by stagecoach to Vienna and then by ship down the Danube to Ragz. I wanted to see the most interesting part of this wonderful river at the Serbian border. And I could come back straight by stagecoach. I supposed I would leave for three months. Therefore I dealt with some urgent matters, got some necessary documents for Mark and started to get ready for the journey. My preparation did not last long since I did not want to take many pieces of luggage. However, I did not forget to pack a suitable clothing for the festive occasion which awaited me in Hungary. I was not worried about the language because I could speak German and I knew that in the noble society in Hungary people usually spoke French. By the way, my brother had always made himself understood well in Austria-Hungary.

I answered Mark's letter then and I asked my brother to tell Myra Roderich that I also burnt with desire to meet her. I added that I would leave as soon as possible but I could not say the exact time of my arrival to Ragz since anything could happen on the way. However,

I assured Mark that I would not stay anywhere needlessly long and I would write letters occasionally so that Myra could judge how far I was from her native town.

On the 13th of April, on the eve of my departure, I came over to my friend, a police lieutenant. I wanted to collect my passport and say goodbye to him. The lieutenant asked me to give his regards to my brother. He knew him personally and he had already heard that he was going to get married.

“I also know that the family of doctor Roderich belongs to the most respected ones in Ragz,” he added.

“Has anybody told you?” I asked in surprise.

“Yes, at the party of the Austrian Legation yesterday. It was an officer from the Pest garrison who had made friends with your brother during his stay in Pest. He praised him a lot, he allegedly had a huge success there. And he also spoke highly of the Roderich family. Doctor Roderich is said to be an outstanding scientist and Myra is a charming girl.”

“And my brother seems to be head over heels in love with her.”

“My dear Vidal, would you mind conveying him my congratulations? Some people are sure to envy him his happiness, but ...” My friend paused, hesitated for a while and then continued: “I don’t know if it’s not indiscreet to tell you ...”

“Indiscreet?” I asked in surprise.

“You see, dear Vidal, maybe your brother doesn’t know about it. The thing is that a persistent suitor had courted Myra Roderich a few

months before your brother arrived in Ragz. But doctor Roderich had said no to him resolutely.”

“Then I think we needn’t worry about it. By the way, if Mark had known about a rival, he would have mentioned him in his letters. So it can’t be anything important.”

“It’s true, but I still think you’d better know about it. The thing is that when the man proposed to Miss Roderich, he caused a commotion in Ragz.”

“Of course, I’m glad that you’ve informed me about it. But the main thing is that this matter is settled.”

However, when I was about to leave, I could not help asking:

“Listen, my friend, did the acquaintance of yours tell you the name of the rejected suitor?”

“Yes, his name is William Storitz.”

“William Storitz? ... Is it perhaps the son of the famous alchemist who made a name for himself with his discoveries?”

“And Germany is justly proud of him.”

“But he died a few years ago, didn’t he?”

“Yes, he did. But his son lives and he’s said to be a very odd man.”

“Very odd? What do you mean?”

“I don’t know but the officer from the Legation said that he was different from the other people.”

“Well, it starts to be awfully interesting! Does this rejected lover have three legs or four arms or any sixth sense?” I was joking.

“I don’t know anything about it but I reckon that it concerns more his moral qualities than his appearance. In any case, you should be on your guard against him.”

“We’ll be careful. At least until Miss Roderich becomes Mark’s wife,” I assured my friend.

Thereupon I warmly shook the lieutenant’s hand and I left for home. I was calm because his information did not worry me at all.

1. KAPITOLA

„Přijed' co nejdřív, milý Henry, už se tě nemohu dočkat. Krajina je tu nádherná, nebudeš litovat. Tvůj oddaný Mark.“ Tak končil dopis, který mi poslal můj bratr Mark Vidal z jižních Uher. A byly to právě tyto poslední řádky jeho dopisu, jež způsobily, že jsem se stal svědkem událostí tak podivuhodných, že by si o nich netroufli psát ani ti nejsmělejší básníci. Ale ať již mi lidé uvěří nebo ne, nemohu odolat své touze prožít znovu tyto podivuhodné události v příběhu, který vám chci vyprávět.

Mému bratru Markovi bylo tehdy dvacet osm roků a byl již úspěšným portrétistou. Spojovala nás hluboká a upřímná láska, která z mé strany byla téměř láskou otcovskou. Byl jsem o osm let starší než Mark. Když nám zemřeli rodiče, začal jsem se starat o jeho výchovu. Protože měl mimořádný talent pro malování, chtěl jsem, aby se stal malířem. Poslechl mě a později dosáhl velkého úspěchu.

Mark měl v úmyslu se oženit. Po několika týdnech prožitých v Pešti, kde namaloval řadu zdařilých portrétů, odjel lodí do Ragzu. Tam začal navštěvovat pohostinný dům doktora Rodericha, jednoho z nejproslulejších uherských lékařů. Všichni lidé ve městě si ho vážili, neboť nikdy neodepřel pomoc ani těm nejchudším pacientům. Žil společně se svou manželkou, synem kapitánem Haralanem a dcerou Myrou. Mark a Myra brzy našli v sobě zalíbení. Znal jsem Myru z nadšených dopisů svého bratra a přál jsem si ji poznat. Mark toužil po okamžiku, kdy mi ji představí, a stále opakoval, že se mě jeho

snoubenka nemůže dočkat. Napsal mi, že jakmile přijedu, stanoví datum svatby.

Nemuseli mě dlouho přesvědčovat. Také jsem se chtěl seznámit s Myrou předtím, než se stane mou švagrovou. Navíc jsem se těšil, až poznám tuto část Uher. Vždyť tato země měla významnou roli v dějinách střední Evropy. Rozhodl jsem se, že pojedu dostavíkem do Vídně a potom lodí po Dunaji do Ragzu. Chtěl jsem vidět nejzajímavější část toku této nádherné řeky na hranici se Srbskem. A zpátky jsem se mohl vrátit přímo dostavíkem. Předpokládal jsem, že odjedu na tři měsíce. Proto jsem vyřídil některé naléhavé záležitosti, obstaral jsem Markovi potřebné doklady a začal jsem se chystat na cestu. Má příprava netrvala dlouho, neboť jsem si nechtěl brát mnoho zavazadel. Nezapomněl jsem si však zabalit příhodný oděv pro slavnostní příležitost, která mě v Uhrách očekávala. S jazykem jsem si nedělal starosti, neboť jsem uměl německy a věděl jsem, že v Uhrách ve vznešené společnosti lidé běžně mluví francouzsky. Ostatně můj bratr se v Rakousku-Uhersku vždy dobře domluvil.

Odpověděl jsem tedy Markovi na dopis a požádal jsem svého bratra, aby vyřídil Myře Roderichové, že též hořím touhou se s ní setkat. Dodal jsem, že vyjedu co nejdříve, ale že nemohu stanovit přesně den svého příjezdu do Ragzu, neboť se cestou může ledacos přihodit. Ujistil jsem však Marka, že se nikde zbytečně dlouho nezdržím a občas napíšu, aby Myra mohla odhadnout, jak daleko jsem od jejího rodného města.

13. dubna, v předvečer svého odjezdu, jsem zašel k svému příteli, policejnímu poručíkovi. Chtěl jsem si vyzvednout cestovní pas a

rozloučit se s ním. Poručík mě požádal, abych od něho pozdravoval bratra. Znal ho osobně a už slyšel o tom, že se hodlá oženit.

„Vím také, že rodina doktora Rodericha patří k těm nejváženějším v Ragzu,“ dodal.

„Někdo vám to řekl?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Ano, včera na večírku rakouského vyslanectví. Byl to jeden důstojník z peštské posádky, který se spřátelil s vaším bratrem za jeho pobytu v Pešti. Velmi ho chválil, měl tam prý úžasný úspěch. A chválil též rodinu Roderichovu. Doktor Roderich je prý vynikajícím vědcem a Myra je okouzlující dívka.“

„A zdá se, že můj bratr je do ní zamilovaný až po uši.“

„Buďte tak laskav, můj drahý Vidale, a vyřídte mu mé blahopřání. Jistě mu budou někteří lidé závidět jeho štěstí, ale...“ Můj přítel se odmlčel, chvíli váhal a pak pokračoval: „Nevím, jestli to není indiskrétní, když vám prozradím...“

„Indiskrétní?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Víte, milý Vidale, možná že váš bratr o tom neví. Jde o to, že jeden vytrvalý nápadník obletoval Myru Roderichovou několik měsíců před příjezdem vašeho bratra do Ragzu. Doktor Roderich ho ale rázně odmítl.“

„Myslím tedy, že se tím nemusíme zatěžovat. Konečně, kdyby Mark věděl o nějakém soku, byl by se o něm zmínil ve svých dopisech. Takže to určitě není nic důležitého.“

„To je pravda, ale stejně si myslím, že byste o tom měl raději vědět. Jde o to, že když ten člověk požádal o ruku slečny Roderichové, vyvolal tím v Ragzu rozruch.“

„Jistěže, jsem rád, že jste mě o tom informoval. Ale hlavní je, že tato záležitost je již vyřízená.“

Když jsem se však chystal odejít, nedalo mi to a musel jsem se zeptat:

„Poslyšte, příteli, prozradil vám ten váš známý jméno toho odmítnutého nápadníka?“

„Ano, jmenuje se Vilém Storitz.“

„Vilém Storitz?... Je to snad syn toho známého alchymisty, který se proslavil svými objevy?“

„A Německo je na něho právem hrdé.“

„Ale ten zemřel před několika lety, ne?“

„Ano. Ale jeho syn žije a je to prý prapodivný člověk.“

„Prapodivný? Co tím myslíte?“

„Nevím, ale ten důstojník z vyslanectví říkal, že je jiný než ostatní lidé.“

„To tedy začíná být strašně zajímavé! Má tento odmítnutý milenec tři nohy nebo čtyři ruce či nějaký šestý smysl?“ žertoval jsem.

„O tom nic nevím, ale myslím si, že jde spíš o jeho morální vlastnosti než o jeho podobu. V každém případě byste se měli mít před ním na pozoru.“

„Budeme opatrní. Alespoň dokud se slečna Roderichová nestane Markovou manželkou,“ ujistil jsem svého přítele.

Nato jsem srdečně stiskl poručíkovi ruku a odešel jsem domů. Byl jsem klidný, neboť jeho informace mě naprosto neznepokojovaly.

CHAPTER 2

On the 14th of April, I got into a horse-drawn cab and left Paris. Nothing extraordinary happened to me on the way and eleven days later I arrived in Vienna. From Vienna it was just a mile to the bank of the Danube. On the eve of my departure to Ragz, I booked a seat on board of a big sailing ship the name of which was Dorothee. There were people from all ends of the earth on board: the Germans, Austrians, Hungarians and Englishmen. First of all I got a berth in the common sleeping bay. However, I could not place my luggage there and so I left it beside a bench on board. There I was sitting for the whole time of the passage keeping an eye on it.

The ship was powered by the stream and a strong wind and so it sailed very fast. A longer stopover was in Pest. I made use of the leisure time and set out on the sightseeing tour. In the evening, I went to one of the largest hotels to have a rest. I ordered a favourite Hungarian drink – white wine with iron-bearing water, which refreshed me nicely. Then I continued my walking.

At one newsstand I was suddenly captured with a title written in the Gothic script: “The anniversary of Otto Storitz.” And I kept on reading: “In twenty days, on the 25th of May, a ceremony to the anniversary of the death of Otto Storitz will take place in Spremberg. This remarkable man put Germany on the map with his outstanding research work and amazing discoveries which contributed to the

development of the physical science. It is known that the people who believe in supernatural things thought Otto Storitz to be something a sorcerer. It is probable that one or two hundred years ago, he would have been arrested, sentenced and burnt to death in the square. A lot of people thought he was an author of magic, a man with superhuman power or even a devil's ally."

No matter what he was, I thought, the main thing is that doctor Roderich once and for all said no to his son.

The article ended with these words:

"We dare to claim that some people await a miracle and they would like to see it. In their opinion, the cemetery is supposed to become a place of improbable events. None of them would be surprised if the gravestone lifted itself and the man of science woke from the dead. Some people even think that Otto Storitz did not die and his funeral was pretended. However, we must deny such fables forcefully. Since superstitiousness has nothing to do with logic and it will last many years till reason prevails over funny rumours like these."

This article aroused my passimistic thoughts. I did not have any doubts about the death of Otto Storitz. It was not certain, however, whether his son William, who had been rejected by the Roderich family, would not cause trouble to Mark. But in the end I threw out these ideas. Mark had never mentioned him, so why should I rack my brains over it.

At eight o'clock on the next day, Dorothée left harbour. In Pest as well as in other places where it stopped, some new passengers went on board. One of them gripped my attention since his behaviour

seemed to be strange. It was about a thirty-five-year-old, red-haired man. He was tall, had a cheeky expression in his face and was really unlikeable. Snootiness and arrogance radiated from his behaviour. When he spoke to the staff, I could hear his dry, unpleasant voice. He spoke German.

Something strange happened to me when we were sailing past the Czepeľ Island. I stood on the stern beside my luggage, on the lid of which my visiting card was attached. And so anyone walking past could read my name, address and occupation. I stood there leant against the railing and suddenly I had an unpleasant feeling that somebody was standing behind me. I spun round – but I was there quite alone. I scolded myself for being so nervous and I would certainly have forgotten about this experience if it had not been for the incidents which followed.

On the 9th of May in the evening, we were supposed to reach Moháč. Round about ten o'clock, just as I was going up on deck, the German traveller was leaving it. We almost bumped into one another. At that moment I was surprised by his strange look. I would have sworn that he was staring at me cheekily and spitefully. I could not understand why he was so hostile to me. Perhaps he hated me because I am French. He could have read my name on the lid of my suitcase. Very well then, let him know my name, but I do not care for his name, I said to myself. Dorothee reached Moháč late at night and so I could only see the town clothed in dark.

On the 20th of May at daybreak, several new travellers joined the ship and Dorothee left harbour. On board I again met the guy and he

stared at me provocatively. I really do not like being examined by someone saucily. If the chap wants to tell me something unpleasant, why does he not do it? In the case like this it is not usual to speak through the eyes. But I did not speak to him either. First I asked the captain if he knew him.

“No, I have never seen the man before,” he answered.

“Is he German?”

“Undoubtedly he is, Mr. Vidal.” He did not tell me more about him.

On the following day, Dorothée sailed through the bays of the Danube and steered a course for Vukovar. Beyond Vukovar I did not see the German on board any more. There was no doubt that he had disembarked there. I was glad to have got rid of him. At about five o'clock in the afternoon, on the left bank of the river suddenly appeared the domes and towers of churches and behind them in the background, black clouds raced across the sky. It was the skyline of a big town. We were approaching Ragz. The picturesque city was situated at the foot of high hills. On the top of one of the hills stood an old feudal castle, the traditional dominant feature of the old Hungarian cities.

The ship berthed in harbour. And then another strange thing happened to me. I was leaning on the railing on the left side of the ship looking at the embankment. Most travellers were disembarking. There were several groups of people standing at the end of the landing stage and without a doubt Mark was among them. When trying to find him, I heard someone behind me saying in German audibly: “If

Mark Vidal marries Myra Roderich, he won't escape revenge!" I quickly looked around but I did not see anybody. And still someone had spoken to me! Then, however, I said to myself that I must only have dreamt something or my nerves were in a sorry state if they did me such tricks. I again looked around in a panic ... No, I did not see anybody indeed. I only shrugged my shoulders and walked on the way out.

2. KAPITOLA

14. dubna jsem nasedl do drožky a odjel z Paříže. Cestou se mi nic zvláštního nepříhodilo a za jedenáct dní jsem dorazil do Vídně. Z Vídně to byla jenom míle k břehu Dunaje. V předvečer svého odjezdu do Ragzu jsem si zamluvil místo na velké plachetní lodi, která se jmenovala Dorothee. Na palubě byli lidé ze všech konců světa: Němci, Rakušané, Maďari a Angličané. Nejdřív jsem si obstaral lehátko ve společné noclehárně. Nemohl jsem tam však umístit svá zavazadla, a tak jsem je nechal vedle lavičky na palubě. Tam jsem seděl po celý čas plavby a po očku je hlídal.

Lod' byla poháněna proudem a silným větrem, a tak plula velmi rychle. Delší přestávka byla v Pešti. Využil jsem volného času a vydal se na prohlídku města. Večer jsem zašel do jednoho z největších hotelů, abych si odpočinul. Objednal jsem si oblíbený maďarský nápoj – bílé víno se železitou vodou, jenž mě příjemně osvěžil. Potom jsem pokračoval v procházce.

U jednoho novinového stánku mě náhle zaujal titul napsaný švabachem: „Výročí Otto Storitze.“ A četl jsem dál: „Za dvacet dní, dne 25. května, se bude ve Sprembergu konat pietní obřad k výročí úmrtí Otto Storitze. Tento neobyčejný muž proslavil Německo svou vynikající vědeckou prací a překvapivými objevy, jež přispěly k rozvoji fyzikální vědy. Je známo, že lidé, kteří věří v nadpřirozené věci, považovali Otto Storitze tak trochu za čaroděje. Před sto či dvěma sty lety by byl pravděpodobně zatčen, odsouzen a upálen na

náměstí. Mnoho lidí si myslelo, že je autorem kouzel, člověk s nadlidskou mocí či dokonce d'áblův spojenec.“

Ať byl, čím chtěl, pomyslel jsem si, hlavní je, že doktor Roderich jeho syna jednou provždy odmítl.

Článek končil těmito slovy:

„Odvažujeme se tvrdit, že někteří lidé čekají na nějaký zázrak a rádi by ho viděli. Podle jejich mínění se má hřbitov stát místem nepravděpodobných událostí. Nikoho z nich by nepřekvapilo, kdyby se nadzvedl náhrobní kámen a vědec vstal z mrtvých. Někteří lidé se dokonce domnívají, že Otto Storitz nezemřel a že jeho pohřeb byl předstíraný. Takové výmysly musíme však důrazně popřít. Neboť pověřčivost nemá nic společného s logikou a bude trvat mnoho let, než rozum zvítězí nad podobnými směšnými legendami.“

Tento článek ve mně vyvolal pesimistické myšlenky. O smrti Otto Storitze jsem vůbec nepochyboval. Nebylo však jisté, zda jeho syn Vilém, jenž byl odmítnutý rodinou Roderichovou, nebude dělat Markovi nepříjemnosti. Nakonec jsem však tyto myšlenky zavrhl. Mark se o něm nikdy ani nezmínil, proč bych si s tím měl tedy lámat hlavu.

Na druhý den v osm hodin vyplula Dorothee z přístaviště. V Pešti, jako i na jiných místech, kde zastavila, se nalodilo několik nových cestujících. Jeden z nich upoutal mou pozornost, neboť jeho chování se zdálo být podivné. Byl to asi pětatřicetiletý muž s ryšavými vlasy. Byl vysoký, měl drzý výraz v obličeji a byl velmi nesympatický. Z jeho chování vyzařovala nafoukanost a zpupnost. Když hovořil

s personálem, uslyšel jsem jeho suchý a nepříjemný hlas. Hovořil německy.

Když jsme pluli kolem ostrova Czepel, přihodilo se mi cosi zvláštního. Stál jsem na zádi lodi vedle svého zavazadla, na jehož víku byla připevněna moje vizitka. A tak kdokoli, kdo šel kolem, si mohl přečíst moje jméno, adresu a povolání. Stál jsem tam opřený o zábradlí a najednou jsem měl nepříjemný pocit, že za mnou někdo stojí. Prudce jsem se otočil – ale byl jsem tam docela sám. Vyhuboval jsem si, že jsem tak nervózní, a určitě bych byl na ten zážitek zapomněl, nebýt událostí, které následovaly.

9. května večer jsme měli dorazit do Moháče. Kolem desáté hodiny, právě když jsem vycházel na palubu, odcházel z ní ten německý cestující. Málem jsme do sebe vrazili. V tu chvíli mě překvapil jeho divný pohled. Byl bych přísahal, že na mě drže a nevraživě civěl. Nechápal jsem, proč je ke mně tak nepřátelský. Možná mě nenáviděl, protože jsem Francouz. Na víku mého kufru si mohl přečíst mé jméno. Budiž, ať zná mé jméno, ale mě jeho jméno nezajímá, řekl jsem si. Dorothee dorazila do Moháče pozdě v noci, a tak jsem mohl vidět jenom město zahalené tmou.

20. května za úsvitu přistoupilo na loď několik nových cestujících a Dorothee vplula. Na palubě jsem zase potkal toho chlapíka a on na mě vyzývavě civěl. Opravdu nemám rád, když si mě někdo drže prohlíží. Jestli mi ten chlap chce něco nepříjemného říct, proč to neudělá? V takovém případě se nemluví očima. Ale ani já jsem ho neoslovil. Nejdřív jsem se zeptal kapitána, jestli ho zná.

„Ne, toho muže jsem nikdy neviděl,“ odpověděl.

„Je to Němec?“

„Bezpochyby, pane Vidale.“ Víc mi o něm neřekl.

Na druhý den proplouvala Dorothée zátokami Dunaje a směřovala k Vukovaru. Za Vukovarem jsem už Němce na palubě nespátřil. Nepochybně tam vystoupil. Byl jsem rád, že jsem se ho zbavil. Odpoledne kolem páté hodiny se náhle na levém břehu řeky objevily kupole a věže kostelů a v pozadí za nimi se po obloze honily černé mraky. Byla to silueta velkého města. Blížili jsme se k Ragzu. Malebné město se rozkládalo na úpatí vysokých kopců. Na vrcholu jednoho z kopců stál starý feudální hrad, tradiční dominanta starých maďarských měst.

Lod' zakotvila v přístavu. A tu se mi přihodila další zvláštní věc. Opíral jsem se o zábradlí na levém boku lodi a prohlížel jsem si nábřeží. Většina cestujících vystupovala. Na konci můstku stálo několik skupin lidí a Mark byl nepochybně mezi nimi. Když jsem se ho snažil nalézt, uslyšel jsem, jak někdo za mnou říká zřetelně německy: „Jestli se Mark Vidal ožení s Myrou Roderichovou, neujde pomstě!“ Rychle jsem se ohlédl, ale nikoho jsem neviděl. A přece na mě někdo mluvil! Pak jsem si ale řekl, že se mi to určitě jen zdálo nebo mám nervy v bídném stavu, když mi vyvádí takové kousky. Znovu jsem se vyděšeně rozhlédl kolem sebe... Ne, opravdu jsem nikoho neviděl. Pokrčil jsem jen rameny a kráčel k východu.